

KONST

Gåtfull direkthet präglar Karl Dunér på Waldemarsudde

Publicerad 2020-11-22

Karl Dunér, "Ön", mekaniska dockor på podium. Foto: Lars Engelhardt PEW

Konstnären och regissören Karl Dunérs första mer omfattande utställning har öppnat på Waldemarsudde. Hans mekaniska dockor, skulpturala objekt, audiovisuella verk och filmer förbinds i ett finstämt kretslopp, tycker Magnus Bons.

Sparad

Dela

Utställning

"Karl Dunér – Öar"

Waldemarsudde, Stockholm. Visas till och med 28/2.

tecknar varsin stillastående smäcker rörelse, där den ena avviker svagt från den andras lodlinje. Liksom förstelnade i luften behåller de sin position, och varje "Kordofon" – ett samlingsnamn för stränginstrument – har sin individuella båge.

Hur det nu är möjligt? De verkar påverkas av en osynlig magnetisk kraft, i denna omvända variant av reptricket.

Jag har svårt att sätta fingret på vad som gör trådarna så fascinerande. De förefaller märkligt självklara. Levande, närmast. Som en avklarnad bild av himmel och jord – och av det som händer däremellan. Trådarna förekommer även avbildade i några filmer, där deras grafiskt vita linjer faktiskt rör sig lite mot en mättad mörkblå fond. Ändå är de stilla som teckningar. Oemotståndliga, i all sin enkelhet.

Karl Dunér, "Kordofon 6". Foto: Lars Engelhardt PEW

Det mesta av Dunér har samma gåtfulla direkthet och påtagliga förtätning. Som samlingen av bildskåp betitlade "Scener", fyllda med bemålade träfigurer, klossar och andra attiraljer. Inte olik Morandis rekvisita. En rad befolkade platser, modeller av bibliotek och trädgårdar. Också här förflyttar sig föremålen, då och då.

Samma sak i titelinstallationen "Öar", där sju kroppsstora mekaniska dockor befinner sig på ett lågt podium. Var och en med sitt eget inprogrammerade rörelsemönster. Dockorna hasar fram, reser sig sakta, vänder sig mot varandra. Fast mest besynnerlig är nog ändå deras andning. Bröstkorgarna som

långsamt höjer sig, omärkligt först – kanske hade den skälvnningen varit tillräcklig?

Hela utställningen befinner sig ju i ett spann mellan stillhet och rörelse, mellan levande och död materia. Också färgerna är nedtonade, det mesta uppträder i olika toner av gråsvart, vitt och jord. Dunérs utspridda objekt gestaltar tillvaron i avvaktande tablåer. Eller är scenerna jag bevittnar bortom allt levande, frigjorda från det?

Det är väl Dunérs gedigna bakgrund inom teatern som slår igenom, senast förra året regisserade han Becketts ”I väntan på Godot” i en kritikerrosad uppsättning på Dramaten.

Det teatrala får här sitt starkaste uttryck i två illusoriska skallar gjorda i papier-maché, former där ögonhålorna saknas. Huvudena fylls däremot av röster, närmare bestämt Sven Lindbergs och Ingvar Kjellssons. Och det är både rörande och komiskt att åter höra två av våra mest folkkära skådespelare. Lindberg läser ur böcker av modernister som Queneau, Perec och Roussel, från Kjellsson hörs sena texter av Beckett – samt hans andning.

Med små varsamma grepp förbinder Karl Dunér verken i utställningen. De hängande trådarna tycks härstamma från de mekaniska dockorna – som nu agerar självständigt – och deras andetag tas i sin tur upp av skallar av limmad papp. Så bildas ett lika snillrikt som finstämt kretslopp.

[Läs fler av DN:s konstreccensioner](#)

Ämnen i artikeln

Konst

✓ Följer

Konstreccensioner

Följ

Text

Magnus Bons